

МАРИО АРЕГИШ ЮЖНИЯТ ВЯТЪР

Превод от испански: Тодор Ценков, —

chitanka.info

Моята къща е издигната на пътя на вятъра, стария и мощен южен вятър. Сам аз определих мястото и тук, в пустинния тесен проход между хълмовете, на три левги от най-близкото селище и на една левга от морето — точно на пътя, където вятърът е най-буен. На къщата не пожелах да прибавя нито едно дръвче, което да я защити... Тук живея, без да правя нищо друго, освен да живея — бавно и напразно.

Вятърът духа винаги или почти винаги и за мене цялото плесеняло колело на годината е зима или нещо много приличащо на зима. Вятърът излиза от морето, излиза с бурни дъждове, с полярни видения и мрачни гласове, заплетени в пяната, напада брега и до безкрай се катери по хълмовете, преследвайки сам себе си. Бурите кървят и налитат върху мене; ниските облаци плачат в прозорците и ме блъскат в лицето, когато ходя или яздя. От морето също така излизат самотните дни и се изкачват по хълмовете; това са кратки, бледи, досадни дни, които сякаш бързат да достигнат върховете и да се изтъркалят към бездънната пропаст на дните. Нощите в замяна на това падат като мъртви от мрачното небе и са дълги, ужасно дълги и тогава морето се приближава както армия, а вкочаняващата мъгла се мъчи да насили вратата ми... Аз не зная дали обичам или мразя вятъра; зная само, че живея в него и че ще умра тук на неговия път и в негово присъствие.

Моята жена е бяла и мълчалива. Тя има влажна и тъжна уста и много хубави, замечтани зелени очи. Тя прекарва времето си, пушейки непрекъснато на един прозорец, който не гледа към морето. Понякога тя пее с глас също толкова влажен и тъжен като нейната уста, а понякога чете книги, писани на език, който аз не разбирам. Аз не зная дали я обичам. Живеем заедно, храним се на една и съща маса, спим в общ креват, целуваме се понякога усърдно, поривисто и мълчаливо се любим до късни часове през изпълнените с вятър и дъжд нощи — но все пак аз не зная дали я обичам. Също така не зная дали и тя ме обича. Аз зная само със сигурност, че тя ненавижда вятъра.

И тя не знае — никой не знае — защо избрах това необикновено място, за да издигна моята къща. Всичко идва от случилото се тук една нощ преди години. Аз живеях — с амбиции, и по часовник — в един голям град, където хората бързат в надпревара между безсмъртни високи сгради. По една случайност, която няма да се опитам нито да възстановявам, нито да разяснявам, тази нощ се намирах тук и вървах

самотен по брега на океана, като тласках тялото си срещу тъмната и сурова материя на южния вятър. На хоризонта висеше нащърбена, мокра луна, полумъртва от студ, като да беше едва спасена от водата. На другата страна хълмовете и небето се сливаха в една висока стена от мъгли. Самотата беше пълна, изненадваща. Това беше простата, съвършена самота на планетата без хора, същата, която сега за мене е като образа, който всяка сутрин ми показва огледалото. Аз вървах неспирно, наклонявах напред тялото си и не допусках да се колебаят крачките ми. Движех се не към някакво определено място, а към зората, светлината, които бяха моята крайна цел. Междувременно луната се издигаше с мъка, а нощта ставаше за мене все по-гробовна и просторна, като че се огъваше и отстъпваше пред мене. Почувствувах се неспособен да дочакам зората и потърсих закрилата на някакви скали. С отпадъци и парчета дъски, които нашепваха разкази за корабокрушения, успях да запаля огън, който веднага ме изпълни с някаква почти свещена наслада. Замаян от умора, но също така и щастлив, аз се проснах и отпуснах напълно на пясъка.

Една девойка с много красиво и нежно лице — гола, мургава и много мокра — съвсем бавно пристъпваше към мене. Нейните устни ми се усмихваха и мен ми се стори, че в тази усмивка виждам позната и древна обич; нейните очи проникваха дълбоко в моите. Някаква нежна зелена лунна светлина струеше над нея и я обгръщаше като със странен парфюм и леко възпламеняваше по нейната кожа водните браздички. Тя напредваше, без да движи краката си, без да прави нито едно движение, хлъзгайки се също като кораб. От косите ѝ неспирно се стичаше вода, а ръцете ѝ бяха разтворени като цветя на височината на малките ѝ гърди. Някаква сладостна нежност лъхаше не само от лицето ѝ, от спокойния, благ поглед на очите ѝ, но и от цялото нейно свободно и спокойно тяло, от нежното сияние, което я обгръщаше и дори от самото ѝ идване: спокойна, усмихната, като да беше заспала сред вятъра, който я носеше. Аз я очаквах прав, треперещ, мъжествен и също ѝ се усмихвах. Не пристъпих да я посрещна, а я очаквах неподвижен, щастлив, без ни най-малка проява на нетърпение. Дойде до мене, отдаде ми целия жар на своята усмивка, протегна любовно към мен ръцете си и склони уморено и нежно главата си. Аз я прегърнах и задържах. Беше студена, ледена. Аз я притиснах в

прегръдките си, тя притисна до мене голото си тяло и неговият студ проникна през дрехите ми.

Студът ме разбуди: треперех от студ до полуизгасналото огнище. Трябваше да направя голямо усилие, за да дойда на себе си и не зная до каква степен успях да успокоя и уравновеса душата си. Изправих се и се облегнах на една скала, замаян като да ми липсваше кръв. Луната беше достигнала до средата на небето и там стоеше разпната от вятъра — обезсилена и чудотворна. На височината на очите ми, над накъдрените води, очертаващи хоризонта, потрепваха няколко влажни звезди. Стори ми се, че нощта не беше същата, че беше още по-бездънна, по-населена с мистерии, повече господар на всичко, повече нощ, отколкото преди. Почувствувах също нещо променено вътре в мене: моята самота беше по-голяма или по-дълбока, болеше ме някаква рана без име и без място, някакъв импулс ме отпращаше към вълните... Започнах да ходя, може би с клатушкане. В лицето си почувствувах ударите на вятъра и на яростните капки, стигнах до границите на вълните, спрях се и паднах на колене: една гола, мургава девойка, мокра лежеше по гръб посреди пяната. Протегнах ръце — беше студена, ледена и по кожата ѝ имаше водорасли и пясък. Отстраних косите от челото ѝ, наведох се над красивото ѝ нежно лице, слабо осветено от луната, и почувствувах застиналата ѝ усмивка като някакъв друг живот, умрял върху нейната уста. Може би съм плакал, може би съм ридаел, но не си спомням. Не зная също колко време съм престоял коленичил, неподвижен, с лице близо до нейното и ръцете ми пленници на студеното ѝ тяло и кожа. На края я прегърнах и се изправих с нея с лице към морето, а вятърът ни шибаше яростно. Аз я придържах, прегръщах я, гледах я и няколко пъти я целунах с безкрайно внимание. Тя продължаваше да се усмихва. Нейният студ проникваше през дрехите ми. Очите ѝ бяха полузатворени и дъгите на веждите ѝ много изпъкнали... Ударите на вятъра се засилваха, засилваха, засилваха като нещо, което се разраства и се крепи на собствената си сила. Една вълна, по-мощна от другите, дойде с един скок, разби се в моите колена и ни обгърна с някаква бяла и гладка пяна. Тогава притиснах до себе си девойката с всичките си сили, обърнах се и почнах да бягам като полудял. Аз бягах, бягах от морето, от вятъра и тичах с нея, притисната до гърдите ми, по плажа, из мъртвото поле, което се спуска от хълмовете. Вятърът ме преследваше,

блъскаше ме, удряше ме в гърба и се опитваше да препъне краката ми. Бедната луна осветяваше колкото можеше пясъка, локвичките, голото поле, пустинната местност, която започваше да става камениста. Аз притисках девойката и тичах, тичах с препъване, задъхан, като се заплитах в мизерните храсти и с мъка заобикалях големите камъни... Тичах, докато не можах да стана след едно падане. Вятърът премина над мене: през цялата нощ, през цялата безкрайна старост на нощта той преминаваше над мене, като галопираше и се влачеше върху мене, а аз закрилях с тялото си умрялата девойка.

Точно на онова място, където паднах и където прекарах до настъпването на деня, прегърнал моята покойница, после издигнах тази къща. И тук живея, без да върша друго нищо, освен да живея, и тук при вятъра да умра. Вятърът духа винаги или почти винаги и моята жена, бяла и мълчалива, пуши цигари на прозореца. А аз живея бавно, напразно, или по-точно казано — оставям да живеят бързите, влажни метали на дните ми и плътта и кокалите ми да извървяват бавната, плътна, черна материя на нощите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.